

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPA-LISSEANU, GHEORGHE

Legende Olimpului : Zeii / Gheorghe Popa-Lisseanu. - București :
Librex Publishing, 2022
ISBN 978-606-8894-72-0

821.135.1

Editor: Ionuț Radu
DTP: Alexandra Tolocenco
Design copertă: Cristina Ciucă

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București
redacție: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2022

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul
scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii
dreptului de autor*

GHEORGHE POPA-LISSEANU

LEGENDELE OLIMPULUI

ZEII

 LIBREX
București, 2022

Cuprins

CREAȚIA

- Destinul / 5
- Facerea lumii / 7
- Nașterea zeilor / 11
- Saturn pe Pământ / 13
- Vârstele omenirii / 15
- Rhea-Cybela / 18
- Hippomenes și Atlanta / 20

ZEUS-JUPITER

- Nașterea și copilăria lui Jupiter / 27
- Titanomachia / 29
- Gigantomachia / 30
- Atotputernicia lui Jupiter / 36
- Pedeapsa lui Lycaon / 37
- Philemon și Baucis / 38
- Potopul. Deucalion și Pyrrha / 42

HERA-IUNONA

- Căsătoria și căsnicia lui Jupiter cu Iunona / 49
- Soțiile lui Jupiter / 57
- Callisto / 60
- Io / 63
- Europa / 69

POSEIDON-NEPTUN

- Nașterea și caracterul zeului / 77
- Amphitrita, delfinul / 80
- Arion / 84
- Galatea și Poliphem / 86
- Echo și Narcis / 92
- Pyramus și Thisbe / 98
- Salmacis și Hermaphroditus / 102

LIBRIȘTI | What know Books

HADES-PLUTON

Infernul / 107

Tartarul / 114

DEMETER-CERES

Nașterea zeiței Ceres / 119

Răpirea Proserpinei-Persephona / 120

Ceres în căutarea Proserpinei / 122

Sirenele / 126

Arethusa / 129

Triptolem / 132

Ceres la Eleusis / 135

Erysichthon / 138

PHOEBUS-APOLLO

Leto-Latona / 145

Delphi / 149

Nașterea lui Apollo / 153

Hyacinthus / 156

Daphne / 159

Chiparosul / 164

Leucothea și Clitia / 166

Marsyas / 169

Midas / 171

Nioba / 176

Muzele / 183

Pieridele / 186

Phaëthon / 189

Asclepius-Esculap / 194

ARTEMIS-DIANA

Nașterea și caracterul zeiței / 199

Aceton / 201

Eos-Aurora / 205

Orion / 206

Cephalos și Procris / 208

HEPHAESTOS-VULCAN

Nașterea și caracterul zeului / 213

Prometheus / 218

HESTIA-VESTA

Caracterul zeiței. Vestalele / 223

PALAS ATHENA-MINERVA

Nașterea zeiței / 229

Erichthonius / 233

Numirea orașului Atena / 235

Arachne / 237

ARES-MARTE

Nașterea și caracterul zeului / 241

Procne și Philomela / 243

APHRODITA-VENUS

Nașterea zeiței / 253

Amor și Psyche / 254

Pygmalion și statuia sa / 262

Eros-Amor (Cupidon) / 265

Adonis / 268

Aesacus / 270

HERMES-MERCUR

Nașterea zeului / 273

Pan-Faunus / 280

Cadmus / 283

DIONYSOS-BACCHUS

Nașterea zeului / 287

Ino și Melicertes / 292

Copilăria lui Bacchus / 300

Silen / 302

Marinarii lui Acoetes / 305

Pentheus / 306

Bacchus și Ariadna / 310

Bacchus în Tracia și în Atena / 311

Fetele lui Minyas / 313

CREAȚIA

DESTINUL

La început, când omul s-a trezit în mijlocul naturii nemărginite, a trebuit să bage de seamă că tot ceea ce-l înconjoară — ființe și lucruri — sunt unele trecătoare, adică se nasc, trăiesc și pier, ca, bunăoară, animalele și plantele, iar altele veșnice, care nici nu se nasc, nici nu pier, ca aerul, pământul etc. Era firesc ca această observație să-l ducă la credința într-o ființă superioară, la credința într-o providență. Lumea trebuie deci să fie creată și cârmuită de o providență, adică de un Dumnezeu — unic, atotputernic și atoateștiutor, care orânduiește cu înțelepciune soarta oamenilor și a noroadelor de pe pământ.

Cu vremea însă, popoarele din lumea veche și-au pierdut toată cunoștința lor despre acest Dumnezeu adevărat și în locul lui au început să se închine la mai mulți zei — la o sumedenie de zei, pe care și i-au închipuit stăpâniți de patimi și de păcate, întocmai ca și oamenii muritori. Totuși, o licărire de cunoștință își vor mai fi păstrat ei despre providență și, de aceea, și-au plăsmuit o zeitate mai presus de ceilalți zei, pe care au numit-o *Fatum* (de unde fatalitate), Destin.

Acest *Destin*, pe care românul îl mai numește și *Ursită* sau *Soartă*, după credința grecilor și a romanilor, era fiu al *Haosului* și al întunericului, adică al nopții celei negre. *Haosul* și întunericul erau socotiți și ei tot ca niște zei, dar unii fără de început, fără de părinți. Amândoi însă au avut un sfârșit, o moarte: *Haosul* prin creație, întunericul prin lumină.

Toți ceilalți zei ai păgânătății au avut un început, au avut o naștere, deși se zicea că ei n-au sfârșit, că sunt, adică, nemuritori. Adevăratul Dumnezeu al nostru, Dumnezeul religiei creștine, n-are nici început, nici sfârșit. El singur este etern. Cei vechi n-au cunoscut deci zei eterni. Și în această privință, pe lângă multe altele, legea noastră creștinească, monoteistă, este mai presus decât legea păgânismului politeist.

Destinul, după credința lumii antice, era un zeu fără milă, neîndurător, un zeu aspru și rece. El nu-și apleca urechea la rugăciunile oamenilor, cum o face Dumnezeul nostru, în bunătatea sa nemărginită. Toți ceilalți zei se supuneau poruncilor aspre ale Destinului

și nici marele Jupiter nu îndrăznea să i se împotrivească; nici el nu putea să-l înduplece sau să câștige ceva de la el de dragul oamenilor. Nimic nu se putea aștepta de la *Fatum*. De aceea, nici nu i se rugau oamenii; nu i se aduceau nici închinăciuni, nici jertfe, căci ar fi fost degeaba. Numai oracolele puteau să ghicească puterea și voia Destinului. Hotărârile sale erau scrise pe o tablă de aramă, de pe care nimeni nu le putea șterge și pe care le puteau citi numai zeii.

Poeții și artiștii și-l închipuiau pe *Fatum* ca pe un bătrân orb — norocul e orb, zicem și noi având ochii legați, stând cu picioarele pe globul pământesc, ca dovadă că puterea lui pe pământ e nemărginită, și având în mâini o urnă, uneori o carte, în care se găsește scrisă soarta oamenilor; de asemenea, poartă un sceptru, simbolul atotputerniciei sale. Deasupra capului zeului se vede o cunună de stele, semn că în stăpânirea lui nețărmurită stau nu numai pământul și infernul, dar chiar și cerul.

FACEREA LUMII

La început de tot, înainte de a fi fost cer, pământ și apă — ne spune poetul Ovidiu —, era o singură priveliște în lume. Era un *Haos*, adică o îngrămadire de elemente fără nicio înfățișare; o greutate fără viață

și un amestec de tot felul de lucruri, în plină vrajbă. Pe cer nu lumina nici soarele dătător de viață și nici dalba lună, cu coamele ei mereu în refacere. Pământul, azi neclintit, nu era încă înconjurat din toate părțile de aer, iar marea nu-și întinsese încă brațele sale până la îndepărtata margine a uscatului. Peste tot pe unde era pământ, pe acolo erau și apă, și aer: pământul nu era vârtos, unda nu știa de corăbii, aerul n-avea lumină. Nimic nu avea o formă a sa; nu erau corpuri. Toate elementele erau în luptă: frigul cu căldura, lucrurile umede cu cele uscate, cele moi cu cele tari, cele grele cu cele ușoare.

Un zeu, sau poate *natura* binefăcătoare, a pus capăt acestei lupte. A despărțit apa de uscat și uscatul de cer; a despărțit și aerul mai gros de eterul cel curat și subțire. După ce a desfăcut acest haos și a despărțit elementele, dând fiecăruia locul său, le-a orânduit legi hotărâte. *Focul*, mai ușor, s-a ridicat strălucind pe bolta cerească, ocupând locul cel mai de sus; *aerul*, mai greu decât focul, s-a așezat după el; iar *pământul*, cel mai greu, mai greoi decât aerul, a târât în jos, după sine, corpurile cele mari; în sfârșit, *apa*, răspândindu-se în jurul uscatului, a intrat chiar în măruntaiele pământului și l-a înconjurat din toate părțile.

După ce zeul a împărțit și a orânduit astfel lucrurile, a început să dea o anumită *formă* pământului; ca să fie la fel din toate părțile, l-a făcut rotund ca un glob. A dat apoi poruncă să se formeze *mările*, să se umfle la suflarea vântului și să se răspândească împrejurul uscatului. A

creat *izvoare, bălți, lacuri și râuri*. Acestea din urmă, șerpuint printre maluri povârnite, sunt sorbite, pe ici, pe colo, de uscat; alteori însă, ajung la mare și, intrând în câmpia întinsă și liberă a mării, izbesc țărnișurile în loc de râpe strâmte. Pe urmă au început să se întindă *câmpiile*, să se așeze ceva mai jos *văile*, să se acopere cu frunză *pădurile*, să se înalțe *munții* și să se ridice *stâncile*.

Și, precum a împărțit zeul bolta cerească în cinci zone, două la dreapta, două la stânga și una la mijloc, mai fierbinte decât celelalte, tot astfel globul pământesc, acoperit de bolta cerului, l-a împărțit în cinci regiuni. Zona de mijloc e atât de fierbinte, că nu poate fi locuită; o zăpadă veșnică le acoperă pe cele de la margine. Între acestea se găsesc zonele temperate de căldură și de frig.

Aici, în această regiune temperată, zeul a poruncit să se așeze și *negurile*, și *norii*, și *tunetele* care bag groaza în oameni, și *vânturile* care fac să se producă *fulgere*, și *frigul*. Creatorul însă nu a lăsat vânturile de capul lor. Cu toate că ele au fiecare câte o împărăție deosebită, totuși, din pricina vrajbei lor de frați, cu greu le-ai putea opri să nu prăpădească lumea. De aceea, *Eurul* fu surghiunit în împărăția perșilor, în cea a arabilor și în munții pe care se ivesc razele îndepărtate ale aurorei. Lăcașurile pe care le încălzește soarele cu razele sale de la asfințit sunt în stăpânirea *zefirului*. Năprasnicul *crivăț* s-a repezit în Scitia și în regiunile de la miazănoapte. Furtunosul *austru* și-a stabilit împărăția norilor și a ploilor în ținuturile de la miazăzi.

Deasupra vânturilor, Creatorul a așezat eterul cel ușor și limpede, lipsit de miasmele necurate ale pământului.

După ce Creatorul lumii a orânduit în anumite hotare locul diferitelor corpuri, *stelele*, care până atunci stătuseră înmormântate în întunericul haosului, începură să strălucească pe întregul întins al cerului; și, pentru ca toate regiunile să fie locuite, bolta cerească se prefăcu în locaș al stelelor și al zeilor; apele în locaș al peștilor; pământul, al fiarelor sălbatice; aerul, al păsărilor înaripate. Lipsa însă un animal mai de seamă, cu o minte mai înaltă și făcut să poruncească tuturor celorlalte. S-a născut *omul*: fie Marele Creator, care a scos lumea din haos, l-a plăsmuit dintr-o sămânță divină, fie pământul, de-abia ieșit din mâna Creatorului și de-abia despărțit de eterul cel înalt, mai reținuse încă sămânța cerului înrudit, iar *Prometeu*, fiul lui Iapet, înmuind cu apă țărâna pământească, l-a făcut în chipul zeilor atotstăpânitori. Și, în vreme ce toate celelalte animale privesc aplecate pământul, omului i-a dat o frunte mândră și i-a poruncit să se uite la cer și să-și înalțe privirea spre stele. Astfel, pământul, care odinioară nu era decât un haos fără formă, transformându-se, căpătă figuri de oameni necunoscuți până atunci¹.

¹ Compară *Creațiunea lumii*, după poetul Ovidiu, cu *Creațiunea lumii*, după tradiția biblică, și cu *Creațiunea lumii*, după teoria științifică de astăzi.

NAȘTEREA ZEILOR

Fiindcă toate câte se văd și câte există în lume s-au născut, după cum credeau grecii, din puterile cerului și ale pământului, era firesc lucru ca și zeii să fi fost născuți tot de aceleași puteri: de a Cerului și de cea a Pământului, adică de *Uranus (Coelus)*, Cer, ca bărbat, și de *Gea*, Pământ, ca femeie. Din unirea lor, adică din căsătoria lui Uranus cu Gea — care purta diferite numiri, precum *Titea*, *Ops*, *Tellus*, *Vesta* și chiar *Cybela* —, s-au născut patruzeci și cinci de copii, Titani și Titanide, adică fiii Titei sau ai Pământului, întruchipând diferitele puteri ale naturii. Cei mai însemnați dintre aceștia au fost: *Oceanus*, *Iapetus*, *Saturn*, *Tethys*, *Mnemosina*, *Themis* și *Rhea*.

Saturn (Cronos — Timpul), cel mai tânăr dintre Titani, era, totodată, și cel mai șiret. Acesta, din cauză că tatăl lor, Uranus, având teamă de copiii săi, îi arunca îndată după naștere în Tartar, adică în adâncurile pământului, la îndemnul Geei, mama lor, se ridică în fruntea fraților săi și se revoltară cu toții împotriva lui Uranus. Saturn primi de la mama sa o seceră, numită *harpe*, cu care îl răni așa de tare pe tatăl său, încât îl aduse în neputința de a mai avea copii. De supărare și din cauza rănii, Uranus muri, după ce le prevesti fiilor săi pedeapsa ce aveau s-o primească pentru crima lor.

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPA-LISSEANU, GHEORGHE

Legendele Olimpului : Eroii / Gheorghe Popa-Lisseanu. -

București : Librex Publishing, 2022

ISBN 978-606-8894-81-2

821.135.1

Editor: Ionuț Radu

Design copertă: Denisa Nicoară

Tehnoredactare: Alexandra Tolocenco

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2022

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*

GHEORGHE POPA-LISSEANU

LEGENDELE OLIMPULUI

EROII

 LIBREX
București, 2022

Cuprins

Transformarea lui Lucius în măgar /	5
O călătorie fantastică /	43
Necyomantia sau Oracolul morților /	93
Icaromenipp sau o călătorie printre nori /	111
Matroana din Efes /	137
Admet și Alcesta /	143
Amazoanele Hippolyta - Penlhesilea /	151
Daedalus și Icarus /	165
Minos și Pasiphaë /	171
Hero și Leandru /	177
Orpheu și Eurydice /	195
Glaucus și Scylla /	203
Scylla și părul lui Nisus /	211
Melanippa /	223
Meleagru și vânătoarea din Calydon /	227
Polyidus /	239

Cocorii lui Ibycus / 243

Theonoe / 249

Belerofonte / 253

Amphion și Zethus / 259

Ceyx și Halcyona / 263

Templul Junonei din Hierapolis / 277

Philoctet / 289

Salmoneu / 307

Sisyph / 309

TRANSFORMAREA LUI LUCIUS ÎN MĂGAR¹

Poveste antică (după Lucian din Samosata)

Mă duceam odată în Thessalia. Aveam să reglez aici, pentru tatăl meu, o afacere de bani cu un om din această țară. Călătoria o făceam călare și aveam împreună cu mine, în afară de bagaj, un singur servitor. Mergeam pe drumul mare, când ajunserăm niște oameni care se duceau la Hypate, un oraș din Thessalia, de unde erau ei. Continuând calea împreună și mâncând împreună, ne-am mai ușurat din plictiseala drumului. Apropiindu-ne de oraș, îi întreb pe thessalienii mei

¹ *Transformarea lui Lucius în măgar* - poveste din care dăm, în traducere liberă, numai părțile care pot fi citite astăzi, omițând cu totul părțile indecente, a fost prelucrată într-o vastă și destul de complicată operă de scriitorul roman Apuleius, sub titlul de *Metamorphose*, cunoscute și sub numele *Măgarul de aur*

dacă nu cumva cunosc pe un cetățean din Hypate cu numele de Hipparch, pentru care aveam o scrisoare de acasă și la care aveam de gând să trag în gazdă. Ei îmi răspund că-l cunosc și-mi spun și locul unde locuiește în oraș, adăugând că e un om bogat, cu toate că nu ține acasă, pentru sine și pentru soția sa, decât o singură servitoare, fiind de o zgârcenie extraordinară. Intrând în oraș, îmi arătară o grădină și o căscioară destul de curățică, unde locuia Hipparch.

Aici, luându-ne rămas-bun unii de la alții, ne despărțirăm, iar eu mă apropiai de poartă și bătui. Cu multă greutate, mă auzi o servitoare, care, într-un târziu, sosi. O întrebai dacă Hipparch este acasă.

— E acasă, zise ea, dar spune-mi: cine ești tu? Ce treabă ai cu el?

— Am să-i dau o scrisoare, îi răspunsei, din partea sofistului Decrianus din Patras.

— Așteaptă aici, îmi zise ea și, încuind poarta, intră înăuntru.

După un moment, se întoarse și-mi deschise. Fiind condus la Hipparch, îi dădui „bună ziua” și-i prezentai scrisoarea. Tocmai se așezau la masă, el și soția sa, întinzându-se pe o laviță îngustă, în fața unei mese pline. De-abia își aruncă ochii pe scrisoare, când strigă:

— Ah, ce prieten bun este acest Decrianus! Da, foarte bine a făcut că mi-a trimis cu atâta încredere pe un amic al său, așa de intim! Casa mea e mică, tu vezi, Lucius, dar e destul de mare pentru mine; am să o socotesc drept un palat, dacă te vei mulțumi cu ea.

Și, spunând acestea, o chemă pe tânăra lui servitoare:

— Palaestra, îi zise, dă oaspetelui nostru o cameră. Ia-i bagajul și du-l să facă o baie, căci trebuie să fie tare obosit de drum.

Fata mă conduse numaidecât într-o cameră - mică, dar frumoasă.

— Iată, îmi zise ea, patul unde ai să te culci; pentru servitorul tău am să aduc o saltea și o pernă.

După aceasta, dându-i bani ca să cumpere orz pentru cal, ieșirăm ca să ne ducem la baie. Fata duse înăuntru bagajele și le puse la o parte. După baie, intrai în sală, unde Hipparch mă luă de mână și mă așeză lângă sine. După ce mâncarăm bine, ne puserăm să bem și petrecurăm astfel toată seara, povestind și discutând, cum, de altfel, se face întotdeauna când ai pe cineva în gazdă. Trecându-ne seara cu băutura, ne duserăm, în sfârșit, la culcare. A doua zi, Hipparch mă întrebă unde aveam de gând să mă duc și câte zile aveam să stau la el.

— Mă duc, îi zisei, la Larissa și socotesc să plec de aici în patru-cinci zile.

Asta era numai o prefăcătorie din parte-mi; de fapt, voiam să rămân mai mult la Hypate, să găsesc o vrăjitoare pricepută în arta farmecelor, care să mă facă să văd unele minuni, ca, bunăoară, un om zburând sau un om prefăcut în stană de piatră².

Cu dorința în suflet de a vedea o astfel de minune, ieșii în oraș să mă plimb. Neștiind de unde să încep,

² Thessalia trecea în antichitate ca țară a minunilor și a vrăjilor.

mă plimbam ca un târâie-brâu, când, deodată, văzui venind înaintea mea o femeie destul de tânără și, după cum părea din ținuta ei, foarte bogată: căci avea haine frumoase, sclavi numeroși și bijuterii multe. Ajungând față în față, o privii de sus până jos, când iată că ea îmi dădu bună ziua, spunându-mi pe nume. Eu răspunsei salutului ei cât putui mai politicoș. Atunci, ea îmi zise:

— Eu sunt Abroea, una dintre cele mai bune prietene ale mamei tale, precum, fără îndoială, știi. Eu vă iubesc pe voi toți, copiii ei, ca și când ați fi ai mei. De ce nu vii, dragă, să stai la mine?

— Îți mulțumesc din inimă, îi răspunsei eu, ești prea bună; dar nu-mi vine să părăsesc, fără niciun motiv, casa unui prieten care mă găzduiește. Cu sufletul stau la tine, scumpă doamnă.

— La cine stai? reluă ea vorba.

— La Hipparch.

— La zgârcitul ăla?

— Da, doamnă. Dar de ce vorbești așa? Față de mine a fost darnic și chiar risipitor și n-am să mă plâng decât doar de prea buna lui primire.

Atunci, ea, cu zâmbetul pe buze, mă apucă de mână, mă trase la o parte și-mi spune la ureche:

— Ferește-te, ferește-le de soția lui Hipparch: e o vrăjitoare faimoasă și o femeie desfrânată care pune ochii pe toți tinerii. Pe aceia care nu fac după placul ei, se răzbună grozav; pe mulți i-a prefăcut în animale, iar pe alții i-a făcut să piară cu totul. Tu ești băiat tânăr

și inimos, așa că poți să-i plăci; și apoi, fiind și străin, nimeni n-are să-ți poarte de grijă.

Când am înțeles că ceea ce căutam de mult se găsește chiar la mine acasă, nu o mai ascultai pe doamna, ci, îndată ce putui să o părăsesc, pornii ca în zbor spre casă, zicându-mi în mine:

— Iată, dar, prilejul bine venit pe care l-ai dorit așa de mult, acela de a vedea lucruri minunate. Fii deștept, Lucius, și caută mijlocul cel mai ușor de a ajunge la țintă. Dă-te pe lângă servitoarea Palaestra, căci pe femeia gazdei și a prietenului tău trebuie să o respecti. Împrietenește-te cu servitoarea, zburdă cu ea și vei afla lesne tot ceea ce dorești să afli. Căci sclavii cunosc toate în casa stăpânilor lor, și cele bune, și cele rele.

Pierdut astfel în visare, ajunsei acasă. Nu găsii nici pe Hipparch, nici pe soția lui. Numai Palaestra era în bucătărie, ocupată cu gătitul cinei.

Intrând în casă, îi adresai numaidecât cuvintele:

— Cu cât farmec, dragă Palaestro, îți miști și trupșorul, și tigaia. Și eu sunt foarte mișcat văzând un astfel de sos. Ferice de cel ce ar putea să-și înmoaie degetul în sosul tău.

Ea însă, fetișcană zglobie și drăguță, îmi zise:

— Fugi de-aici, băiete, dacă ai minte și dacă vrei să mai trăiești. Nu vezi tu că aici totul e plin de fum și de foc? Tigaia arde și sosul meu e fierbinte. Dacă te atingi de el, nu mai scapi niciodată de arsură și nu se mai găsește nici zeu, nici doctor care să te vindece, afară de

mine, care te-am ars. Iar eu, cu cât aş căuta să-ţi uşurez durerea, cu atât te-aş face să suferi mai mult; şi nu vei putea să mă părăseşti, nu vei putea să pleci de lângă mine, chiar dacă te-aş goni cu pietre. De ce râzi? Tu nu ştii că eu, bucătăreasa Palaestra, gătesc şi oameni? Eu nu mă mulţumesc să gătesc mâncăruri obişnuite; când dau peste vreun om mare şi hâtru, îl gătui, îi jupuiesc pielea, îl tai în bucăţi şi-i atac mai ales ficatul şi inima.

— Te cred, îi răspunsei eu, căci, deşi am stat departe de tine, tu nu numai că m-ai ars, dar m-ai aruncat cu totul în foc, iar flacăra, ta, intrându-mi prin ochi, mi-a străbătut până şi măduva oaselor. M-ai fript, deşi nu ți-am făcut nimic. De aceea, te rog, pe toţi zeii, vindecă-mi rănila cu acele doctorii amare de care îmi vorbeai: prinde-mă, taie-mi gâtul, jupoaiie-mă, fă cu mine ce vrei.

Palaestra izbucni atunci într-un hohot de râs şi, din acea clipă, se făcu prietena mea.

Curând după aceasta, sosi şi Hipparch. Ne luarăm baia, cinarăm, băurăm bine şi stăturăm de vorbă. Apoi, prefăcându-mă că mi-e somn, mă ridicai de la masă şi mă dusei la culcare, în odaia mea. Aici, găsii totul în regulă: patul servitorului scos afară, lângă patul meu o mescioară cu un pahar, vin, apă rece şi caldă. Palaestra se îngrijise de toate: pe patul meu erau trandafiri şi flori împletite în coroane.

În petrecerile mele cu amica Palestra uitasem cu totul de Larissa; dar nu pierdii din vedere motivul care m-a făcut să mă împrietenesc cu servitoarea gazdei mele. De aceea, într-una din zile îi spusei Palaestrei:

— Arată-mi-o, draga mea, pe stăpâna ta în rolul ei de vrăjitoare sau într-una din metamorfozele ei. De multă vreme doresc să am prilejul să iau parte la o astfel de privelişte. Sau, mai bine, dacă tu cunoşti secretele vrăjitoriei, fă tu însăşi vreo vrăjitorie şi transformă-te înaintea ochilor mei. Cred că te pricepi şi în astfel de meşteşuguri; o ştiu aceasta nu din auzite, ci din experienţa mea proprie, căci eu aveam înaintea o inimă de fier; cel puţin, aşa îmi spuneau femeile şi niciodată nu mi-am aruncat cu patimă ochii asupra vreunei femei; ştiinţa ta însă m-a făcut prizonier şi tu ai ajuns stăpâna mea în acest război de iubire.

— Nu-ţi mai bate joc de mine, zise Palaestra. Nu există vrajă care să robească iubirea, fiindcă iubirea singură e stăpâna vrăjirilor. Eu, dragul meu, nu mă pricep în astfel de lucruri. Ți-o jur pe ce am mai scump pe lume, ți-o jur pe capul tău că n-am învățat nici măcar alfabetul acestei științe, și apoi, stăpâna mea este geloasă în arta ei. Cu toate acestea, dacă voi avea prilejul să-ți arăt metamorfozările ei, o voi face, dragul meu, cu toată plăcerea.

Spunându-mi acestea, adormii.

Câteva zile după aceea, Palaestra veni la mine să mă anunțe că stăpâna sa avea să se prefacă chiar în acea seară în pasăre spre a se duce să întâlnească pe unul dintre prietenii ei.

— Iată, Palaestro, îi zisei eu, o bună ocazie să-mi faci serviciul pe care ți l-am cerut, acela de a-mi împlini o dorință pe care o am de mult.